

κλαίνε και κόμποσα μωρά μαζί με παραμάνναις,
και βλέπεις, φίλε Περικλή, 'στὼν θεατῶν τὰ χέρι
κοφρίνα πολυποίκιλα, κλάθια και πανέρινα
με τόσα κρύα φζητά, τυριὰ και χοιρομήτρια,
με στάμναις, με πλατύσταμνα,μποτίλιαις και ποτήρια,
κι' ἀκούεις σιξίμο σπαθίων και ποτηριῶν και πιχάτων
ὡς εἶδος προανέκρουσμα πολέμων και θανάτων.
Κι' ἐνῶ 'στὸν σιδηρόδρομο συμβαίνει τέτοιο χάλι,
εἰς τὸ Σταυρὸ με ἀμαξαις και κάρα τρέχουν ἄλλοι,
και ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ κυττάζεις καραβάνια
με διαφόρων φαγητῶν και ὀρεκτικῶν κουμπάνια,
με τουμπελέκι, με ζουρνά, λαγούτο και φλογέρα,
ποῦ 'νέμιζες πῶς 'πήγαιναν σὲ Καθαρή Δευτέρα,
και τρέχουν τούτοι ἀπ' ἐδῶ, και ἀπ' ἐκεῖ ἐκείνοι,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ «θὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ;»
'Ἄλλὰ και ἐγώ, βρὲ Περικλή, σ' αὐτὸ τὸ ντρεχατοῦρι
ὀρμῶ ἀπάνω 'στὸ Σταυρὸ κωδάλια σὲ γαῖδοῦρι,
μ' ἕνα γαρούφαλο 'στ' αὐτὶ και κόκκινο μαντύλι,
αἶμα θερμὸν αἰσθάνομαι 'στὰ φλογερά μου χεῖλη
και τραγουδῶ καθ' ἑαυτὸν τὰ θούρια τοῦ Ρήγα...
ἀλλ' ἐξαφνα τοῦ γαῖδοῦρι τοῦ 'κόλλησε ἡ μυῖγα,
και δὸς του ἀρχινᾷ κλωτσιαις και αὐτὸ-π' ἀνάθεμά το!
και με τινάζει, Περικλή, με τὸ κεφάλι κάτω.
ἀφρίζαν τὰ ρουθούνια του, ὠρθώνοντο ταῦτιά του,
ἀντήχουν ἀλλεπάλληλα τὰ ὀγκανίσματά του
και ἀνταπεκρίνοντο σ' αὐτὰ τὰ σπήλαια και οἱ βράχοι,
ὡς νὰ ἐννῶει και αὐτὸ πῶς 'πήγαινε σὲ μάχη.
Σηκόνομαι, βρὲ Περικλή, τὸ βάζω 'στὴν τρεχάλα,
βλέπω τὸν Δούνην ἔξαφνα σὲ ἄλογο κωδάλια,
με ὀφθαλμὸν πολεμικὸν 'στὰ μάτια τὸν κυττάζω,
και εὐθύς «τὸν ψευτοπόλεμον κηρύξατε» φωνάζω
τοῦ δίνω τὸ γαῖδοῦρι μου και πέρνω τᾶλογο του,
και τέλος πάντων, φίλε μου, μετὰ βοῆς και κρότου
φθάνουν ἀπάνω 'στὸ Σταυρὸ τὰ τῶν Ἑλλήνων πλῆθη,
ἀλλὰ... ὁ ψευτοπόλεμος και πάλιν ἀνεβλήθη.

Και τότε πλέον ἀρχινᾷ τοῦ κόσμου ἡ βλαστήμια
κατὰ Σταυροῦ και Παναγίας, και πέφτουν σὰν ἐγρίμια
εἰς τῆς ἐλχαις, εἰς τὸ ψωμί και 'στὸ τουλουμοτόρι,
και γίνεται, μετὰ τὸ Σταυρὸ, μεγάλο πανηγύρι.
Θεὲ μου!.. ποῖος πόλεμος σ' ἐκεῖνο τὸ ἀσκέρι!..
ὁ ἕνας τᾶλλου, Περικλή, σουφρώνει τὸ πανέρι,
βρισχαις, κλωτσιαις, παρᾶπονα, μουγκρίσματα και γρίνια,
ἀναφανδὸν ἀρπάζονται κλάθια και κοφρίνια,
ποῖα εἶναι ἡ κουμπάνια του κανένας δὲν εἰξεύρει,
ποῖα εἶναι τὸ καλάθι του ζητεῖ καθεὶς ν' ἀνεύρη,
ἐκεῖνος ποῦλθε με κουκιὰ εὐρίσκει κρύα κότα,
και ἐκεῖνος ὀποῦ ἔφερε αὐγὰ και σαλτσιωῦτα
τρώει ἐλχαις ὁ δυστυχῆς και κόκκινο χαθιάρι...
ὀλοι μασσοῦνε κᾶτι τί σὰν πεινασμένοι γλάροι,
συγκρούονται παταγωδῶς ποτήρια μετὰ πιχάτα,
τὸ πᾶν ἀνακατεύεται και γίνεται σαλάτα,
και παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσουν και κουμπούρια,
και θύματα νὰ κλάψωμε, βρὲ Περικλή, καινούρια
και ἐγὼ μὴ ἔχων τί φαγεῖν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου,
ἔφαγα τὸ γαρούφαλο ποῦ εἶχα εἰς τ' αὐτὶ μου.

Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον...

Φ.— Δὲν ἐγνοῶ τί θέλεις...

Ἐν προῦκειτα: περὶ αὐτοῦ, ὡς λέγει και ὁ Σπινέλης.

Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον...

Φ.— Σαῖρε, πατρις γιγάντων,

και ἀνερρίφθη, Ἑλληνας, ὁ κῶδος περὶ πάντων...

ὁ μέγας ψευτοπόλεμος χθὲς τέλος ἐκηρύχθη

και νέον στάδιον τιμῆς 'σταῦς ἤρωας ἠγοίχθη.

'Ἄλλ' ὁμως φοσηθεῖς ἐγὼ μήπως και ἐκ τρίτου πάλιν

τὸν ἀναδέλουν ὀπως πρὶν, δὲν ἔτρεξα 'στὴν πάλην,

και δι' αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὴν περιγράψω,

και εἶναι καλόν, μοῦ φαίνεται, βρὲ Περικλή, νὰ πάψω.

'Ἐν τούτοις ἄς φωνάξωμεν τοῦ Δεληγιάννη ζήτω.

Π.—Κι' ἐγὼ λοιπὸν τὸν πόλεμον 'στὴ ράχη σου κηρύττω.

Και ὁ Σταμούλης ἄροβος φορῶντας τὰ καλά του
τραβᾷ 'στὸν ψευτοπόλεμο μετὰ τὰ λαγωνικά του.

'Στὸν βουλευτὴ Ρηγόπουλο,
τῆς Πάτρας ἀρχοντόπουλο.

Τώρα ποῦ τόσον ἔξαφνα εἰς τούτους τοὺς καιροὺς
ἐκληρονόμησες και σὺ τοῦ Κρήτσοῦ θησαυροῦς,
τὸν Νιαγάραν ἄφησες, τὰ νέφη, τοὺς αἰθέρας,
και ἔλθε νὰ ζήσης μεθ' ἡμῶν ἐντὸς αὐτῆς τῆς σφαίρας.

Μελέτησε, Ρηγόπουλε, τὴν πρακτικὴν σοφίαν,
καμπόσα ρούδλια σκόρπισε και 'στῆς βουλής τὴν στάνη,
ἀγόρασε τῶν βουλευτῶν τὴν πλειονοψηφίαν,
και γίνε σὺ Πρωθυπουργὸς ἀντὶ τοῦ Δεληγιάννη.